

Krzysztof Bartnik

V H L U B I N Ě

• 6. 4. – 14. 5. 2018 •

Foto Jan Adamec

Krzysztof Bartnik (1964) • Malíř, pedagog, animátor kultury spojený s uměleckým prostředím v Lublinu • Absolvent státního lycea výtvarných umění J. Chełmońskiego v Nalęczowě • Studia na Fakultě výtvarných umění Univerzity Mikuláše Koperníka v Toruni • Diplomová práce v ateliéru prof. Stanisława Borysowského v roce 1988 • Kvalifikace I. a II. stupně v oblasti výtvarných umění (malířství) na Akademii výtvarných umění Władysława Strzemińskiego v Lodži • Od roku 1989 pracuje na fakultě umění Univerzity Marie Curie – Skłodowské (UMCS) v Lublinu, v současnosti v hodnosti profesora.

Svojí tvorbu prezentoval na desítkách individuálních a společných výstav • Zúčastnil se mnoha malířských plenérů a uměleckých symposií v Polsku i v zahraničí • Byl kurátorem řady výstav v uměleckém centru v Lublinu, mimo jiné i českého umění: Czeska Piwnica, 2006, Galerie Gardzienice; Horizontála – kresby Evy Francové, 2006, Galerie 31; Umělci UHK, 2007, Akademické centrum kultury „Chatka Żaka“, UMCS v Lublinu; Czeska fotografia, 2008, ACK „Chatka Żaka“, UMCS; Homage to Harwig – fotografické workshopy, červen a září 2009.

Už je tomu skoro čtyřicet let, kdy jsem se vydal na cestu, na které každá moje volba předznamenávala budoucnost a její uskutečnění bylo výrazem odvahy možná i nerozvážnosti. O cestě, na kterou se vydávám, jsem ale nevěděl nic. Možná jen tolik, že bude spojena s obrazy, které se mi už tehdy zdály být něčím nadmíru důležitým. S obrazy, kterým patří úcta a pro které se staví muzejní budovy. Ale dokonce ani kýché zavěšené nad gaučem pro mne nebyly nějakou nedůležitou dekorací. Obrazy pro mne představovaly autentické světy, plné tajemných hlubin, které mne přitahovaly.

I když se to často vzpíralo racionálnímu pohledu na realitu, naslouchal jsem spíš hlasu intuice, který jakoby mi našeptával: „Jdi tou cestou. Stojí to za to.“ A dnes jsem si tím už naprosto jistý. Víím také, že to je dlouhá cesta bez konce. Její cíl je nedosažitelný, protože kdykoliv se zdá, že je na dosah, jeho poloha se změní. Nezbyvá proto nic jiného než se těšit jeho samotným následováním a tím, co nás cestou potká.

Na začátku byla lekce z přírody – pozorování, jak příroda tvoří svoje obrazy a pokusy o jejich zachycení. To co mi dala a čím mě stále obdarovává, není jen dovednost namalovat podle pravidel řemesla obraz, ale hlavně příležitost dospět od okouzlení jejími prostorovými, barevnými, strukturálními jevy, zvuky a pohyby k plnému prožitku fenoménu jakým život je. Dnes považuji za podstatnou ještě jinou vlastnost přírody, než je její bohatost a krása. Příroda je pro mě i médiem podněcujícím hlubší úvahy o obecných pravdách. Moje zkušenost s okolní realitou tedy není jen jakýsi letmý pohled. Je to ponoření do nezměrné hloubky nesčetných tvarů, barev a zvuků spojených do harmonie. Obraz, který pokládám stále za velmi důležitý, je podle mého přesvědčení výsledkem tohoto „pohroužení se“. Mou odpovědí.

